

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 37/2020-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. januára 2020 v senáte zloženom z predsedu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Elenou Ľalíkovou, Podbrezovská 34, Bratislava, ktorou namieta porušenie základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 a 3, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Cdo 188/2017 z 13. februára 2019, a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. júla 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. Elenou Ľalíkovou, Podbrezovská 34, Bratislava, ktorou namieta porušenie základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 a 3, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7 Cdo 188/2017 z 13. februára 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ bol stranou v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 22 C 294/2009 v procesnom postavení žalobcu, ktorý sa žalobou proti Slovenskej republike v zastúpení Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaná“) domáhal náhrady za nemajetkovú ujmu spôsobenú pri výkone verejnej moci.

3. Okresný súd v poradí druhým rozsudkom č. k. 22 C 294/2009-284 z 30. júna 2014 (ďalej len „rozsudok z 30. júna 2014“) uložil žalovanej povinnosť zaplatiť sťažovateľovi náhradu nemajetkovej ujmy v sume 35 000 € z titulu nezákonného rozhodnutia a nesprávneho úradného postupu a náhradu trov konania v sume 9 609,72 € a vo zvyšku žalobu zamietol. Uznesením okresného súdu č. k. 22 C 294/2009-325 z 18. augusta 2014 (ďalej len „uznesenie z 18. augusta 2014“) bola sťažovateľovi uložená povinnosť, aby v lehote 10 dní od doručenia predmetného uznesenia zaplatil súdny poplatok.

4. Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Co 490/2014, 3 Co 493/2014 z 22. marca 2017 (ďalej len „rozsudok z 22. marca 2017“) boli rozsudok okresného súdu z 30. júna 2014 a uznesenie okresného súdu z 18. augusta 2014 potvrdené ako vecne správne.

5. O dovolaní žalovanej proti rozsudku krajského súdu z 22. marca 2017 rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením tak, že citované rozhodnutie krajského súdu v napadnutej časti potvrdzujúcej rozsudok okresného súdu z 30. júna 2014 vo vyhovujúcej časti vo veci samej a v časti trov konania a rozsudok okresného súdu z 30. júna 2014 v napadnutej vyhovujúcej časti vo veci samej a v časti trov konania zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Ústavný súd v tejto súvislosti na podklade vyžiadaných rozsudkov okresného súdu z 30. júna 2014 a krajského súdu z 22. marca 2017 konštatuje, že vo výroku napadnutého uznesenia najvyššieho súdu predloženého sťažovateľom je zjavná pisárska chyba spočívajúca v uvedení nesprávneho dátumu vydania rozsudku súdu prvej inštancie (18. august 2014, pozn.). Uvedená skutočnosť však nevytvára prekážku uplatneniu právomoci ústavného súdu ústavnú sťažnosť na podklade argumentácie sťažovateľa preskúmať.

6. Sťažovateľ namieta, že najvyšší súd vyslovil pre okresný súd záväzný právny názor, podľa ktorého *„a/ aj keď žalovaná prípustnosť dovolania vyvodzovala z ust. § 421 ods. 1 písm. c/ CSP / str. 2, predposledný odsek a str. 7 tiež predposledný odsek dovolania/, súd ho svojvoľne nahradil dôvodom podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ CSP /vid' body 9 a 31 uznesenia/,*

b/ inštitút náhrady nemajetkovej ujmy pozná len nový zákon č. 514/2003 Z. z., ale nie zákon č. 58/1969 Zb., ktorý sa mal aplikovať /bod 24 uznesenia/,

c/ svojvoľne riešil otázku stretu zásahu orgánu verejnej moci do osobnostných práv...

a

d/ nepovažuje prisnu objektívnu zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím za zodpovednosť za výsledok, ale skutočne ospravedlňujúco hodnotí zásah do práv fyzickej osoby týmto rozhodnutím za dôvodný, a to aj v prípade, že sa neskôr preukáže, že nebolo vydané dôvodne /porov. body 27, 28 napadnutého uznesenia/.“.

7. K právomoci ústavného súdu konať vo veci ústavnej sťažnosti sťažovateľ poukazuje na rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 591/2012, III. ÚS 46/2013, II. ÚS 387/2010 a II. ÚS 105/2009, v ktorých ústavný súd preskúmaval kasačné rozhodnutia dovolacieho súdu tak, ako to je aj v tomto prípade.

8. Podľa sťažovateľa napadnuté uznesenie najvyššieho súdu porušuje jeho práva zaručené ústavou a dohovorom, keďže

- najvyšší súd porušil právo na súdnu ochranu sťažovateľa, keďže žalovaná nedodrжала kogentné ustanovenia Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) upravujúce spôsoby a procesné inštitúty, ktorými možno právo na súdnu ochranu realizovať a prípadne obmedziť,

- jednou zo záruk práva na spravodlivý proces v sporovom konaní je zásada prejednacia a kontradiktórnosti,

- najvyšší súd svojvoľne prelomil doktrínu viazanosti prieskumného súdu vymedzením rozsahu prieskumu oprávneným procesným subjektom, ktorý je kogentne uvedený v § 432, § 439 a § 440 CSP, a dovolanie žalovanej odôvodnené § 421 ods. 1 písm. c) CSP uznal svojvoľne za prípustné a dôvodné podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, ktorý sa „v predmetnom dovolaní ani nespomína, hoci žalovaným subjektom je osoba práva znalá“,

- dovolanie obsahujúce chybné vymedzenie dôvodu dovolania (bod 31 napadnutého uznesenia najvyššieho súdu) bolo vadným podaním, ktoré mal najvyšší súd odmietnuť pre neprípustnosť podľa § 447 písm. f) CSP.

9. Sťažovateľ ďalej zdôrazňuje, že aj meritórne posúdenie veci dovolacím súdom je svojvoľné, keďže doterajšia judikatúra najvyšších súdnych autorít

- priznávala náhradu nemajetkovej ujmy aj podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom [ďalej len „zákon č. 58/1969 Zb.“ (na preukázanie svojich tvrdení sťažovateľ poukazuje na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 7 Cdo 262/2015, 6 Cdo 185/2011, 7 MCdo 16/2011, 4 Cdo 722/2015, 4 Cdo 177/2005)] a

- zodpovednosť štátu považovala za zodpovednosť výsledkovú (nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 320/2016), a preto nie je na mieste aprobovať záver, podľa ktorého ak dôjde k oslobodeniu spod obžaloby, neznamená to vždy, že uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané nesprávne, keďže sa ním nerešpektuje ústavný princíp prezumpcie nevinu v zmysle čl. 50 ods. 2 ústavy.

10. Podľa sťažovateľa plynie nárok na náhradu škody v prípade trestného stíhania, ktoré je skončené oslobodením spod obžaloby alebo zastavením trestného konania, nielen z čl. 46 ods. 3 ústavy, ale priamo z princípov materiálneho právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1 ústavy. Dodáva k tomu, že v prípade, ak sa nepotvrdí pôvodné podozrenie, musí mať osoba, ktorá bola povinná podrobiť sa úkonom orgánov činných v trestnom konaní, za predpokladu preukázania, že trestnú činnosť nespáchala, záruku, že sa jej dostane odškodnenie za všetky príkoria, ktorým bola neoprávnene podrobená.

11. Pokiaľ mal najvyšší súd na vec iný právny názor a zamýšľal sa od doterajšej súdnej praxe odchyliť, potom mal iniciovať konanie pred veľkým senátom najvyššieho súdu. Vzhľadom na skutočnosť, že tak najvyšší súd neurobil, došlo podľa sťažovateľa k zaťaženiu konania vo veci dovolania vadou nesprávne obsadeného súdu, a teda aj k porušeniu jeho základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy.

12. Sťažovateľ na podklade uvedených skutočností uzatvára, že v prípade odchylenia sa od doterajšej judikatúry bolo povinnosťou najvyššieho súdu podporiť svoj právny záver dostatočnými argumentmi a zároveň oproti odlišným rozhodnutiam uviesť, z akých dôvodov považuje odlišný právny názor za neudržateľný či právne chybný. Najvyšší súd v prejednávanej veci svoju povinnosť vyplývajúcu mu aj z čl. 2 CSP zanedbal, čím porušil základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v časti týkajúcej sa riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

13. Na podklade uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie o nej rozhodol nálezom tak, že vysloví porušenie základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 a 3, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 1 a čl. 50

ods. 2 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu, napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zruší a vec vráti najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľ si zároveň uplatňuje náhradu trov konania v sume 415,50 €.

II.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

14. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

15. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

16. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

17. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

18. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ako aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (m. m. IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

19. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

20. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

21. V súlade s čl. 46 ods. 3 ústavy každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

22. V súlade s čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní rovní.

23. Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

24. V súlade s čl. 50 ods. 2 ústavy každý, proti komu sa vedie trestné konanie, považuje sa za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu.

25. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

26. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

27. Ústavný súd konštantne vo svojej rozhodovacej činnosti akcentuje, že pri výkone právomoci v konaní o ústavnej sťažnosti jeho úlohou nie je preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie práva s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z postavenia ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov v prípade, ak v konaní, ktoré im predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Ústavný súd je oprávnený a povinný posúdiť neústavnosť konania a rozhodovania všeobecných súdov vo veciach, v ktorých niet iného súdu, aby prerokoval a rozhodol o tom, či bolo alebo nebolo porušené základné právo alebo sloboda strany sporu pred všeobecným súdom (m. m. I. ÚS 5/00, II. ÚS 143/02, III. ÚS 60/04, II. ÚS 83/06).

28. Rešpektujúc judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre neustále pripomína, že jedným z kľúčových princípov spravodlivého súdneho konania, ako ich garantuje čl. 6 ods. 1 dohovoru, je aj právo na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Jeho obsahom je právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom, jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom

súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti („fairness“) pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (napr. III. ÚS 135/04, III. ÚS 198/05, III. ÚS 34/07). Potreba náležite odôvodniť súdne rozhodnutie je daná tiež vo verejnom záujme, pretože je jednou zo záruk, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny, neprehľadný a že rozhodovanie súdu je kontrolovateľné verejnosťou (IV. ÚS 296/09).

29. Právo na súdnu ochranu sa v civilnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých všeobecný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred všeobecným súdom vrátane dovolacích konaní (II. ÚS 581/2017). V predmetnom dovolacom konaní procesné podmienky upravoval v čase podania dovolania § 419 a nasl. CSP.

30. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že samotná otázka posúdenia podmienok na uskutočnenie dovolacieho konania vrátane posúdenia otázky prípustnosti dovolania patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu. Inými slovami, posúdenie tejto otázky je vecou zákonnosti a jej vyriešenie v súlade s ustanoveniami Civilného sporového poriadku, ktoré v zmysle čl. 46 ods. 4 ústavy majú ustanovovať podrobnosti o realizácii základného práva na súdnu ochranu vyplývajúceho z čl. 46 ods. 1 ústavy (obdobne čl. 6 ods. 1 dohovoru), v konečnom dôsledku nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (III. ÚS 450/2017).

31. Ústavný súd v kontexte sťažovateľom namietaného porušenia základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy zdôrazňuje, že zásada rovnosti zbraní ako jedna zo všeobecných záruk spravodlivého súdneho konania zabezpečuje, aby v konaní pred všeobecným súdom mali strany sporu rovnaké postavenie. Rovnosť zbraní spočívajúca v rovnakom postavení strán sporu (čl. 47 ods. 3 ústavy) sa prejavuje v procesnoprávnom postavení strán sporu, v spôsobe a rozsahu dokazovania a v iných oblastiach spojených so súdnym uplatňovaním práva.

32. Ústavný súd už v minulosti uviedol, že nepredloženie veci súdnemu orgánu oprávnenému riešiť otázku, odpoveď na ktorú sa v judikatúre súdov rozchádza alebo ktorá súvisí s výkladom a aplikáciou špeciálnej právnej normy, v prípadoch, keď je príslušný súd povinný tak na základe zákona (resp. právneho predpisu) urobiť, môže znamenať odňatie veci zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 270/2012, IV. ÚS 299/2012 alebo IV. ÚS 206/08). Nepredloženie veci veľkému senátu postupom podľa § 48 ods. 1 CSP v situácii, keď sú splnené všetky podmienky na uplatnenie relevantného procesného postupu, má preto svoj ústavnoprávny rozmer a v konečnom dôsledku môže znamenať porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy (IV. ÚS 255/2018).

33. Pridržiavajúc sa svojej stabilnej judikatúry, ústavný súd ďalej poukazuje v kontexte zistenia, že predmetom jeho konania je preskúmavanie kasačného rozhodnutia dovolacieho súdu, na to, že základné právo na súdnu ochranu, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie „je výsledkové“, to znamená, musí mu zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08).

34. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry opakovane vyslovil, že predpokladom na záver o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je len také porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstrániteľ'né činnosťou všeobecného súdu pred začatím konania alebo v konaní vo veci samej, resp. ktorého nápravu nemožno dosiahnuť procesnými prostriedkami, ktoré sú obsiahnuté v príslušnom procesnom kódexe (m. m. I. ÚS 148/03, III. ÚS 355/05, II. ÚS 307/06). V nadväznosti na to ústavný súd pripomína, že v rámci konania o ústavnej sťažnosti zásadne preskúmava len právoplatné rozhodnutia, a to v tom zmysle, že musí ísť o rozhodnutia, ktorými sa konanie vo veci samej právoplatne skončilo. V zmysle uvedeného v konaní, ktoré v čase predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti stále prebieha, nemožno uvažovať o splnení tejto požiadavky (IV. ÚS 361/2010).

35. Ak ústavný súd v rámci svojej doterajšej rozhodovacej činnosti pripustil výnimky z tejto zásady, išlo o prípady, keď ešte pred právoplatným skončením konania vo veci samej bolo v konaní o ústavnej sťažnosti napadnuté právoplatné rozhodnutie, ktorým sa skončila iba určitá časť konania alebo ktorým sa riešila iba určitá parciálna procesná otázka. Podmienkou na pripustenie takejto výnimky však je, že v konkrétnom prípade musí ísť o rozhodnutie spôsobilé výrazne a nezvratným spôsobom zasiahnuť do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných základných práv alebo slobôd sťažovateľa, ako aj to, že námietka ich porušenia sa musí vzťahovať výlučne na dané štádium konania a nemohla by už byť uplatnená neskôr (IV. ÚS 195/2010), prípadne by sa tento negatívny dôsledok musel zároveň vzťahovať na výsledok konania a nebolo by ho možné korigovať v ďalšom procesnom postupe alebo v opravných konaniach (IV. ÚS 322/09).

36. V nadväznosti na uvedené právne názory ústavný súd konštatuje, že v okolnostiach posudzovaného prípadu sú čiastočne splnené predpoklady na uplatnenie výnimky z už spomenutej zásady, podľa ktorej ústavný súd v rámci konania o ústavnej sťažnosti zásadne preskúmava len právoplatné rozhodnutia, a to v tom zmysle, že musí ísť o rozhodnutia, ktorými sa právoplatne skončilo konanie.

III.

Posúdenie veci ústavným súdom

37. S prihliadnutím na argumentáciu sťažovateľa možno identifikovať štyri zásadné námietky, ktorými sťažovateľ brojí proti

- meritórnemu posúdeniu veci najvyšším súdom [bod 9 tohto uznesenia; (ďalej aj „prvá námietka“)],
- posúdeniu veci najvyšším súdom, ktorý prelomil doktrínu viazanosti prieskumného súdu vymedzením rozsahu prieskumu oprávneným procesným subjektom [bod 8 tohto uznesenia; (ďalej aj „druhá námietka“)],
- proti postupu najvyššieho súdu, ktorým tento neinicioval konanie pred veľkým senátom najvyššieho súdu (ďalej aj „tretia námietka“), a

- proti postupu najvyššieho súdu, ktorý sa odchyľil od doterajšej judikatúry, pričom jeho povinnosťou bolo svoj právny záver podporiť dostatočnými argumentmi a zároveň uviesť, z akých dôvodov považuje odlišný právny názor za neudržateľný (ďalej aj „štvrtá námietka“).

K namietanému porušeniu práv zaručených čl. 46 ods. 1 a 3 a čl. 50 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu v kontexte prvej námietky

38. Ústavný súd konštatuje, že vo vzťahu k prvej námietke týkajúcej sa meritórneho posúdenia veci najvyšším súdom nie je relevantná časť ústavnej sťažnosti prípustná.

39. Z bodu 9 tohto uznesenia vyplývajúce meritórne námietky týkajúce sa inštitútu náhrady nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 58/1969 Zb., riešenia stretu zásahu orgánu verejnej moci do osobnostných práv a objektívnej zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím sú námietkami, ktoré sa svojím charakterom týkajú právneho posúdenia sťažovateľom uplatňovaného nároku, ktoré budú predmetom posúdenia súdom prvej inštancie, ktorému bola vec sťažovateľa dovolacím súdom vrátená.

40. S prihliadnutím na aktuálne procesné štádium konania (vec je opätovne v štádiu konania pred súdom prvej inštancie) neprichádza do úvahy pri rešpektovaní princípu subsidiarity, z ktorého vychádza čl. 127 ods. 1 ústavy, uplatnenie právomoci ústavného súdu, keďže o veci sťažovateľa bude ďalej prebiehať konanie pred všeobecnými súdmi a sťažovateľ bude v ďalšom priebehu konania disponovať účinnými právnymi prostriedkami na ochranu svojich práv, ktorými môže brojiť proti podľa neho svojvoľnému právnemu názoru najvyššieho súdu vo veci uplatnených nárokov z titulu nezákonného rozhodnutia a nesprávneho úradného postupu. Z princípu subsidiarity totiž vyplýva, že sťažovateľom spochybňovaný právny názor najvyššieho súdu na meritórne posúdenie veci sa v prejednávanom prípade môže stať predmetom ústavného prieskumu až vtedy, ak bude vec právoplatne skončená (obdobne aj nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 46/2013 z 3. septembra 2013, na ktorý sťažovateľ poukazuje v bode 7 tohto uznesenia).

41. Z uvedených dôvodov ústavnému súdu jeho postavenie ochrancu ústavnosti oddeleného od sústavy všeobecného súdnictva neumožňuje skúmať námietky sťažovateľa koncentrované výlučne na problém právneho posúdenia dosiaľ právoplatne nerozhodnutej veci formulované v ústavnej sťažnosti v bode 9 tohto uznesenia.

42. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní tú časť ústavnej sťažnosti sťažovateľa, ktorá smeruje proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu vo veci meritórneho posúdenia sťažovateľom uplatneného nároku, odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

K namietanému porušeniu práv zaručených čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu v kontexte druhej námietky

43. Sťažovateľ druhou námietkou v podstate namieta postupu najvyššieho súdu, ktorý prípustnosť dovolania vyvodil v konkrétnych okolnostiach veci z iného ustanovenia, ako namietala v dovolaní žalovaná. Uvedeným postupom podľa sťažovateľa došlo predovšetkým z dôvodu svojvoľnosti k porušeniu základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie, ako aj základného práva na rovnosť účastníkov v konaní (bod 8 tohto uznesenia).

44. Ústavný súd preskúmal dôvodnosť druhej námietky, keďže táto môže vyvolávať pochybnosti o ústavnej udržateľnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ako celku. Odpoveď na otázku, či najvyšší súd svojvoľne prelomil doktrínu viazanosti prieskumného súdu vymedzením rozsahu prieskumu oprávneným procesným subjektom, je totiž esenciálna pre posúdenie ústavnej udržateľnosti rozhodnutia najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho.

45. Ústavný súd pri posúdení ústavnej udržateľnosti relevantnej časti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu akcentuje predovšetkým jednotlivé čiastkové aspekty základného práva na súdnu ochranu či práva na spravodlivé súdne konanie, ktoré zaväzujú aj najvyšší súd pri rozhodovaní o dovolaní, a to aj v prípade kasačného rozhodnutia,

ktorým sa vec sťažovateľa opätovne dostáva do štádia konania pred súdom prvej inštancie. Inak povedané, aj odôvodnenie kasačného rozhodnutia dovolacieho súdu musí spĺňať určitú kvalitu a požiadavky plynúce zo základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj z práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru. V konkrétnych okolnostiach veci je daná právomoc ústavného súdu, keďže námietka prelomenia doktríny viazanosti prieskumného súdu atakujúca procesnú (ne)správnosť postupu najvyššieho súdu, a tým aj jeho rozhodnutia, by už v následných štádiách konania pred všeobecnými súdmi a ani v prípadnej ďalšej ústavnej sťažnosti nemohla byť preskúmaná a ani prípadne korigovaná.

46. Z bodu 9 napadnutého uznesenia najvyššieho súdu možno identifikovať prípustnosť dovolania, ktorú žalovaná (dovolatel'ka) vyvodzovala z § 421 ods. 1 písm. c) CSP – dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Na podporu svojho záveru žalovaná uviedla viacero rozhodnutí najvyššieho súdu (body 10 a 11 napadnutého uznesenia najvyššieho súdu), ktoré podľa jej názoru neriešia jednotne otázku zodpovednosti štátu.

47. Zdôraznením povinnosti dovolacieho súdu byť v súlade s § 440 CSP viazaný dovolacími dôvodmi najvyšší súd v bode 18 napadnutého uznesenia konštatoval, že dovolacími dôvodmi podľa v súčasnosti platnej a účinnej právnej úpravy sú len tzv. zmätočnosť (§ 420 CSP) a nesprávne právne posúdenie veci (§ 421 CSP), a preto aj viazanosť dovolacími dôvodmi vo svojej podstate znamená, že v prípade dovolania podaného výlučne z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci dovolací súd nie je oprávnený a povinný skúmať existenciu prípadných väd zmätočnosti.

48. V bode 19 napadnutého uznesenia najvyšší súd ďalej konštatoval, že pod dôvodmi prípustnosti dovolania je nevyhnutné rozumieť jednotlivé a do zákona poňaté skutkové podstaty reprezentujúce dovolací dôvod. V prípade dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia zákonné ustanovenie § 421 ods. 1 CSP vymedzuje tri dôvody prípustnosti, a to

- riešenie rozhodnej právnej otázky spôsobom odkláňajúcim sa od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu [§ 421 ods. 1 písm. a) CSP],
- dovolací súd rozhodnú právnu otázku ešte neriešil [§ 421 ods. 1 písm. b) CSP] alebo
- právna otázka je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne [§ 421 ods. 1 písm. c) CSP].

49. V bode 21 napadnutého uznesenia najvyšší súd prezentoval názor, podľa ktorého je dovolanie prípustné v prípade, že dovolateľ vymedzí právnu otázku, od ktorej bolo závislým rozhodnutie odvolacieho súdu, tak, že ju možno subsumovať pod niektorú z procesných situácií zadefinovaných v jednotlivých písmenách § 421 ods. 1 CSP (bod 21 napadnutého uznesenia najvyššieho súdu).

50. V bode 22 napadnutého uznesenia najvyššieho súdu tento identifikoval v konkrétnostiach osobitosti prejednávanej veci žalovanou ako dovolateľkou priamo nastolenú právnu otázku, či v prípadoch škôd pre nezákonnosť rozhodnutia v trestnom konaní alebo nesprávnosť postupu orgánov štátu je daná zodpovednosť štátu za výsledok trestného konania alebo len zodpovednosť za nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny postup, ako aj na to nadväzujúce právne otázky, a to, aké sú podmienky zodpovednosti štátu za škodu (materiálnu) a nemajetkovú ujmu a či pri posudzovaní podmienok zodpovednosti štátu v režime zákona č. 58/1969 Zb. a zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“) sú alebo nie sú rozdiely.

51. V bode 24 napadnutého uznesenia najvyšší súd identifikoval základné východiská, a to, že

1) sťažovateľ sa v prejednávanej veci domáhal výlučne náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej mu trestným konaním vedeným v minulosti proti jeho osobe z dôvodu nezákonného rozhodnutia (skončenie trestného konania bez odsudzujúceho rozsudku, a to zastavením trestného stíhania) a z dôvodu nesprávneho úradného postupu (prieťahy v trestnom konaní),

2) čiastkové nároky spadajú do obdobia účinnosti zákona č. 58/1969 Zb., ako aj zákona č. 514/2003 Z. z.;

3) v priebehu konania zdôrazňovaná otázka zodpovednosti štátu za výsledok trestného konania mala význam len pri čiastkovom nároku vyvodzovanom z nezákonnosti rozhodnutia;

4) inštitút náhrady nemajetkovej ujmy pozná len zákon č. 514/2003 Z. z. a absencia tohto inštitútu v zákone č. 58/1969 Zb. umožňuje podporné použitie ustanovení ochrany osobnosti obsiahnutých v Občianskom zákonníku.

52. Následne na podklade daných východísk najvyšší súd v bodoch 25 a 26 napadnutého uznesenia konštatoval, že parametre skutkovej totožnosti s prejednanou vecou napĺňal (len) žalovanou ako dovolateľkou uvádzaný rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 201/2007 z 30. júla 2008, v ktorom sa riešil prípad požiadaviek žalobcu na náhradu škody podľa zákona č. 58/1969 Zb. a na náhradu nemajetkovej ujmy podľa ustanovení Občianskeho zákonníka.

53. Nesprávne právne posúdenie veci preto najvyšší súd identifikoval v názore odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie, podľa ktorého skončenie trestného konania proti sťažovateľovi bez vydania odsudzujúceho rozsudku považovali aj z hľadiska vzniku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v režime zákona č. 58/1969 Zb. za rovnocenné so zrušením uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť, hoci v tomto prípade bola rozhodujúcou okolnosťou oprávnenosť či neoprávnenosť zásahu príslušného orgánu činného v trestnom konaní (bod 31 napadnutého uznesenia najvyššieho súdu). Na podklade

uvedeného preto najvyšší súd vzhladol nielen dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, ale aj dôvodnosť takto namietaného dôvodu.

54. Ústavný súd konštatuje, že v konkrétnych okolnostiach veci nemožno odôvodnenie najvyššieho súdu založené na odlíšení dovolacích dôvodov a dôvodov prípustnosti dovolania a subsumovanie odôvodnenia prípustnosti dovolania pod niektorú zo skutkových podstát obsiahnutých v § 421 ods. 1 CSP hodnotiť ako svojvoľné, a teda také, ktorým by samotný najvyšší súd nahrádzal aktivitu dovolateľa. Naopak, uvedený postup má oporu v aplikovaných ustanoveniach Civilného sporového poriadku a korešponduje zároveň aj s požiadavkou uplatnenia materiálneho prístupu k ochrane práv a slobôd fyzickej osoby či právnickej osoby, ktorý je neoddeliteľnou súčasťou nielen rozhodovacej činnosti ústavného súdu, ale aj súdu všeobecného. Postup najvyššieho súdu pri subsumovaní odôvodnenia dovolateľky – žalovanej pod niektorú z podstát obsiahnutých v § 421 ods. 1 CSP je v súlade s podmienkami, ktorými možno právo na súdnu ochranu realizovať, a nepredstavuje prelomenie doktríny viazanosti prieskumného súdu vymedzením rozsahu prieskumu oprávneným procesným subjektom. Rozsah prieskumu bol daný zo strany dovolateľky – žalovanej vymedzením dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia uvedením právneho posúdenia, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedením, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

55. Po preskúmaní relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu v kontexte druhej námietky sťažovateľa, ktorou spochybňoval ústavnú udržateľnosť rozhodnutia dovolacieho súdu, ústavný súd nezistil taký výklad a aplikáciu príslušných zákonných ustanovení zo strany najvyššieho súdu, ktoré by mohli vyvolať účinky nezlučiteľné so sťažovateľom označenými článkami ústavy a dohovoru.

56. Vzhľadom na skutočnosť, že postupom najvyššieho súdu pri rozhodovaní vo veci dovolania podaného žalovanou z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia k svojvoľnosti zo strany najvyššieho súdu, ktorá by bola spôsobilá odôvodniť porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie, ako aj základného práva na rovnosť účastníkov v konaní nemohlo dôjsť, ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti

namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu v kontexte druhej námietky odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v kontexte tretej a štvrtej námietky

57. Ústavný súd vníma vecnú previazanosť tretej a štvrtej námietky sťažovateľa, ktorými vo svojej podstate brojí (treťou námietkou) proti postupu najvyššieho súdu, ktorý mal podľa sťažovateľa na vec iný právny názor, a pritom v súlade s § 48 ods. 1 CSP mal iniciovať konanie pred veľkým senátom (sťažovateľ namieta v tejto súvislosti porušenie základného práva zaručeného čl. 48 ods. 1 ústavy), a zároveň namieta, že jeho úlohou bolo v prípade odchýlenia sa od doterajšej judikatúry svoj záver podporiť dostatočnými argumentmi a uviesť dôvody na podporu neudržateľnosti právneho názoru vyjadreného v iných rozhodnutiach, na ktoré sťažovateľ poukazuje v ústavnej sťažnosti. Pokiaľ tak najvyšší súd neurobil, jeho rozhodnutie je nutné vnímať ako svojvoľné, a tým aj porušujúce sťažovateľove práva zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru (štvrtá námietka).

58. V úvode tejto časti rozhodnutia ústavný súd zdôrazňuje, že práve v záujme eliminovania nejednoznačnosti postupu pri „prekonávaní“ judikatúry prostredníctvom uvedenia dostatočných argumentov na podporu neudržateľnosti právneho názoru vyjadreného v iných rozhodnutiach (v podobe, ako to namieta aj sťažovateľ štvrtou námietkou) nová právna úprava Civilného sporového poriadku zaviedla inštitút predloženia veci veľkému senátu (k tomu pozri aj ŠTEVČEK, M. a kol. *Civilný sporový poriadok. Komentár*. Praha : C. H. Beck, 2016, s. 1383.). Aj z uvedeného dôvodu je preto koncept dostatočného odôvodnenia odchýlenia sa od iného právneho názoru konceptom prekonaným, ktorý v kontexte štvrtej námietky nemôže v konaní o ústavnej udržateľnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu *ratione materiae* obstať už na prvý pohľad.

59. Inými slovami, súčasťou ústavno-právnych požiadaviek na postup všeobecného súdu nie je, ako to tvrdí sťažovateľ v bode 12 tohto uznesenia, odklon od doterajšej judikatúry na podporu svojho právneho názoru odôvodniť a vysvetliť, v čom považuje odlišný právny názor za neudržateľný. Príslušný § 48 ods. 1 CSP totiž takúto sťažovateľom namietanú ústavnú neudržateľnosť rieši práve inštitútom predloženia veci veľkému senátu.

60. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd relevantnú časť ústavnej sťažnosti, ktorou v súvislosti so štvrtou námietkou sťažovateľ namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi argumentáciou odôvodňujúcou porušenie označených práv a napadnutým uznesením najvyššieho súdu odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti v súlade s § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

61. Vychádzajúc z premisy, podľa ktorej je úloha najvyššieho súdu pri aplikácii princípu právnej istoty absolútne kľúčová, ústavný súd akcentuje inštitút veľkého senátu najvyššieho súdu, ktorého cieľom je zabezpečenie jednoty rozhodovania najmä v zmysle jednoty judikatúry a jej akceptovania súdmi nižších inštancií. Veľký senát predstavuje inštitucionálne zabezpečenie princípu právnej istoty vyjadreného v čl. 2 CSP. Podľa čl. 2 ods. 2 časti vety pred bodkočiarkou CSP právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít (III. ÚS 438/2018).

62. Je len celkom prirodzené, že inštitút veľkého senátu nachádza svoje uplatnenie nepriamo aj prostredníctvom dovolacieho konania, a to prípustnosťou dovolania podaného pre nesprávne právne posúdenie z dôvodu rozdielneho rozhodovania dovolacieho súdu podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP (Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne). Je len logické predpokladať, že v prípade dôvodného uplatnenia prípustnosti dovolania preto, lebo dovolací súd v totožnej právnej otázke rozhoduje

rozdielne, bude musieť rozhodovať práve veľký senát najvyššieho súdu (pozri dielo citované v bode 58, s. 1384). Sťažovateľ treťou námietkou v podstate brojí proti podľa neho nesprávne procesnému postupu najvyššieho súdu, ktorý vec veľkému senátu nepredložil (bod 11 tohto uznesenia).

63. V konkrétnych okolnostiach veci je podľa názoru ústavného súdu vo vzťahu k tretej námietke sťažovateľa daný dôvod na odmietnutie z dôvodu neprípustnosti. V okolnostiach prejednávanej veci totiž sťažovateľ v aktuálnej procesnej situácii má stále k dispozícii účinný opravný prostriedok, ktorým sa môže korigovania podľa neho procesne neudržateľného postupu najvyššieho súdu domáhať, a to práve prostredníctvom uplatnenia dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP. Kasačná záväznosť napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, a tým aj povinnosť súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu byť viazaný a rešpektovať právny názor v ňom vyslovený, nevyklučuje, aby sťažovateľ podstatnú okolnosť spočívajúcu v existencii právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom podľa neho rozhodovaná rozdielne (na ktorú v ústavnej sťažnosti sťažovateľ v tejto súvislosti poukazuje), v prípadnom dovolacom konaní namietať a uvedeným spôsobom sa nepriamo dožadoval nápravy procesného postupu najvyššieho súdu (vec predložiť veľkému senátu), a tým aj ochrany obsiahnutej v základnom práve podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, ktorého porušenie touto ústavnou sťažnosťou namieta.

64. Ústavný súd k tomuto záveru dospel aj s prihliadnutím na svoju už stabilnú rozhodovaciu činnosť, v súlade s ktorou uprednostňuje právomoc všeobecného súdu na ochranu subjektívnych práv strany v spore pred ochranou v konaní pred ústavným súdom, uplatňujúc zásadu minimalizovania zásahov do právomoci iných orgánov verejnej moci a vytvárajúc priestor na ochranu namietaného porušenia týchto práv v rámci sústavy všeobecných súdov (IV. ÚS 480/2012).

65. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti namietaného porušenia základného práva zaručeného čl. 48 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu v kontexte tretej námietky odmietol pre neprípustnosť podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

66. Vzhľadom na čiastkové závery ústavného súdu vo veci jednotlivých námietok, ktorými sťažovateľ odôvodňoval porušenie ním označených práv zaručených ústavou a dohovorom, ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

67. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi v nej uplatnenými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. januára 2020

Miroslav Duriš
predseda senátu